

В Централата Пийбоди довърши и изпрати доклада си, дооформи досието и леко потупа папката.

Случаят бе приключен, помисли си тя. Вече се бе обадила на Макнаб, за да му каже, че ще закъснее, и отдели няколко минути да въведе ред на бюрото си, както правеше, когато имаше време.

Докато подреждаше работното си място, мислено проследи етапите на разследването с гордост и с известно самодоволство. Докато си спомни за юмруците на Лоу и за критиката на Ив за ударите ѝ с ръце.

- Права е - призна си, леко потърквайки пострадалото си ухо. - Определено се нуждая от усъвършенстване в тази област.

Хрумна ѝ да замени играта на лошо ченге с Макнаб с кратка тренировка.

Но с него само щяха да се разгорещят и накрая, потни, да се озоват в леглото. Би било хубаво, много хубаво, но не и ако е сериозна относно усъвършенстването на бойните си умения.

Щеше да потренира час във фитнес залата тук, в Централата. Да нагласи програма, която да се съсредоточи върху слабостите ѝ, да ѝ помогне да ги изглади. После щеше да вземе душ, да се преоблече и да се прибере свежа и бодра.

За малко истински добър секс.

Отправи се към шкафчето си и след като събра дрехите и екипа си във вързоп, мислено отбеляза да си донесе друг екип.

Ново начинание, каза си тя. По час в залата всеки ден - добре, това никога нямаше да стане. Три пъти седмично.

Можеше да тренира по три пъти в седмицата. И да не казва на никого... или само на Макнаб. После, вероятно след месец, щеше да смае Далас с пъргави крака и светкавични рефлексии.

Отиде до фитнес залата на нейния сектор от Централата, но щом стъпи на прага, видя десетина ченгета, яки ченгета, да вдигат тежести, да тичат или да си правят спаринг тренировки.

Сети се за екипа си - широките бермуди и грозния спортен сутиен, който си бе купила, защото беше евтин. Сети се за големия си задник. И се върна обратно.

Просто не можеше да влезе там, особено когато имаше ченгета, които познава, да пъшка и да се поти редом до всички тези закалени, стегнати и пъргави тела.

И да изглежда дебела и глупава.

Затова никога не ползваше лъскавата луксозна зала в Централата и не се записваше във фитнес клуб. Затова задникът ѝ беше толкова голям, заключи тя, и затова, по законите на гравитацията, краката ѝ носеха твърде голяма тежест.

Заповяда си да го преглътне, понечи да пъхне картата си и да влезе, но си спомни за старата, далеч не така лъскава зала, два етаж по-долу.

Никой не я ползваше, каза си тя, докато бързаше нататък. Или почти никой. Защото уредите бяха стари, шкафчетата - твърде тесни, а душовете едва капеха.

Но щеше да свърши добра работа за новото ѝ начинание. Охранителната система беше деактивирана и тя влезе в празното помещение. Лампите светнаха, примигнаха за миг, но останаха светнати. Говореше се, че ще ремонтират тази част, но тя тайно се надяваше да не бъде скоро. Може и да беше мизерно, но щеше да ѝ послужи за лична тренировъчна зала.

Поне докато стане уверена в движенията си, пъргава в краката и стопи задника си.

Надникна в съблекалнята, послуша се. Усмихна се. Да, нейна лична тренировъчна зала, реши тя и случайно избра едно от шкафчетата, за да се преоблече с грозния си екип, който скоро щеше да подмени. Успя да натъпче всичко вътре - имаше размери на кутия за хляб, и чувствайки се горда, отиде да нагласи програмата си.

Беше първият ден от живота на новата стройна и лоша Пийбоди.

Час по-късно лежеше на прашния под, останала без дъх. Бедрата и ахилесовите ѝ сухожилия пареха, седалищните мускули крещяха, а ръцете плачеха неутешимо за мама.

- Никога вече няма да правя това - заяви Пийбоди. - Не, ще го правиш - възрази тя. - Не мога. Умирам. Можеш. Ще успееш. Помогнете ми, мисля, че съм си счупила задника. Стига си хленчила, мекушава лигло. Млъкни.

Попъхтя още малко, преобърна се и се надигна от пода.

- Трябваше да започнеш по-бавно, на по-ниско ниво. Знаех си. Самонадеяна кучка.

Стисна зъби, твърдо решена да не пълзи до съблекалнята и душовете.

Но накуцваше.

Едва се пребори със залепналия спортен сутиен, хвърли го на пода. После завъртя очи, защото ясно чу гласа на майка си: Отнасяй се с уважение към всяка вещ, която притежаваш, Ди, наведе се и го вдигна. Пъхна потния сутиен, бермудите и обувките си в друго шкафче, грабна една от тънките като салфетки кърпи, защото се боеше, че ако ползва старата сушилна кабина, рискува да получи електрошок, и влезе в една от тесните душ кабинки.

Отново излезе, когато видя, че кутията за течен сапун е празна, и тръгна покрай редицата, докато откри една с около половин лъжичка зелен гел на дъното.

Може би водата беше студена и по-вероятно щеше да тече от някой кран вместо от душа, но нямаше да се оплаква. Вместо това се обърна надясно, наляво, напред и назад, докато успя да отмие повечето от потта.

След като се сапуниса и изплакна, отново се почувства като човек и се замисли дали да не си вземе сладолед на път за къщи. Не истински, това не влизаше в сферата на допустимото. Но имаше едно място недалеч от апартамента ѝ, където продаваха доста добри замразени безмлечни десерти.

Беше го заслужила, каза си тя, докато затягаше крановете. Господи, наистина го бе заслужила. Грабна кърпата, подсуши косите си.

Попи водата от лицето и раменете си и понечи да излезе на по-широко, за да се доизбърше, когато чу силни гласове. И вратата на съблекалнята се блъсна.

- Не ми разправяй шибани глупости, че не си се издънил, Гарнет, когато отлично знаеш, че се издъни!

Женският глас, нападателен и гневен, отекна в старите плочки.

Пийбоди понечи да предупреди хората, които бяха влезли, че не са сами, когато чу отговора - мъжки глас, също толкова нападателен и гневен.

- Не обвинявай мен, когато ти изпусна нещата от контрол.

Пийбоди погледна надолу към голото си тяло, оскъдната кърпа и просто се сгуши в далечния ъгъл на кабината.

- Аз съм ги изпуснала? Е, може би с това, че ти имах доверие, че ще се справиш с Кийнър. А той ти се изплъзна и това ни струва десет хилядарки.

- Ти си тази, която каза, че няма да създава проблеми, Рене, ти настояваше той да достави стоката, когато знаеше, че може да офейка.

- А ти трябваше да работиш с него. По-добре да бях действала сама.
- Няма спор.
- По дяволите!

Някой, навярно жената, блъсна вратата на една от кабините. Пийбоди чу как се удари в стената. Дъхът ѝ спря.

- Аз въртя този бизнес от шест години. Не забравяй това, Гарнет, и не забравяй какво може да те сполети, ако ми се перчиш.

- Не ме заплашвай.
- Предупреждавам те. Аз съм шефът и благодарение на мен ти натрупа прилично състояние през последните няколко години. Помисли за хубавата си къща на островите, за всичките си любими играчки, за жените, които си купуваш, и си спомни, че не можеше да си ги позволиш със заплатата си на ченге. Нямах да имаш никое от тези неща, ако аз не командвах парада.
- Не го забравям, както и не забравям, че ти получаваш по-голям дял от всяка печалба.
- Заслужавам го. Аз те замесих и те направих богат. Щом искаш да останеш в играта, да беше помислил хубаво, преди да ме завлечеш в някаква мухлясала съблекалня.
- Никой не идва тук.

Друга врата, този път по-близо, се блъсна и по челото на Пийбоди отново изби пот.

Гола, оръжието в шкафчето. Никаква защита, освен юмруците ѝ. Сви ги до тялото си.

Ако Макнаб ѝ се обади, ако линкът ѝ звънне, беше загубена. Ако някой от хората на сантиметри от вратата просто я отвори със замах в пристъп на ярост и усети присъствието ѝ, чуе я или долови мириса ѝ, щеше да остане в капан, притисната до стената. Без изход.

Лоши ченгета. Рене, Гарнет. Не забравяй, не забравяй. Кийнър. Помни всички подробности, в случай че останеш жива. Вдигна поглед, с ужас видя водата, която всеки момент щеше да прокапе от малката глава на душа.

С буца на гърлото, тя протегна ръка с дланта нагоре и хвана малката капка. Запита се дали наистина звукът от допира до дланта ѝ е оглушителен като удар с чук.

Но двамата продължиха да се карат, докато жената – Рене - въздъхна.

- Така няма да стигнем доникъде. Ние сме екип, Гарнет, но всеки екип има лидер. Това съм аз. Може би за теб е проблем, вероятно защото някога спяхме заедно.

- Ти поиска да скъсаме.

- Защото сега сме бизнес партньори. Въртим бизнес, забогатяваме. И когато получа чин капитан, ще се разраснем. Впрочем няма смисъл да се караме за Кийнър. Вече се погрижих.

- За бога, Оберман. Защо не ми каза по-рано, мамка му?

Оберман - помисли си Пийбоди. - Рене Оберман. Вече има чин, стреми се към капитански.

- Защото ме ядоса. Обадих се на нашето момче и проблемът е решен.

- Сигурна ли си?

- Знаеш колко е добър. Повтарям ти, че проблемът е решен. Когато го намерят, ще изглежда като свръхдоза. Поредният наркоман, прекалил с дрогата. Никой няма да се усъмни и да задълбае. Просто имаш късмет, че Кийнър не беше стигнал далеч и десетте хиляди все още бяха у него.

Смехът беше искрен, режещ като стомана.

- Не се шегувам, когато става дума за пари. Вземам десет процента от твоя дял като бонус за момчето.

- По дяволите...

- Благодарим се, че изобщо ще получиш част от тях. - Думите се стовариха като жестоки удари и заплаха за нещо по-страшно. - Кийнър беше ценен инструмент, когато работеше както трябва. Сега се налага да му намерим заместник. Междувременно...

Пийбоди чу тихото потупване по вратата на кабината си, видя я леко да се отваря. Потта застина като лед по кожата ѝ и тя отново сви юмруци.

През пролуката видя част от ръка, лъскави червени обувки с висок ток, руса коса.

- Без повече разговори в съблекални - каза Рене с хладен делови тон. Властен. - Дръж се, Гарнет, и ще продължиш да се наслаждаваш на островен бриз. Сега имам среща, а вече закъснявам заради теб. Изпрати ме навън като добро момче.

- Бива си те, Рене.

- Да. Страшно ме бива.

Смехът ѝ отекна, отдалечи се и заглъхна.

Пийбоди затвори очи, остана на мястото си, заповяда си да преброи бавно до сто. Представи си разположението на съблекалнята, прецени разстоянието до шкафчето, където бе прибрала оръжието си.

Отвори вратата, огледа се, затаи дъх и се втурна към шкафчето. Не се осмеляваше да диша, преди оръжието да е в ръката ѝ.

Все още гола, отиде до вратата на фитнес залата, леко я откряна.

Тъмно, забеляза тя. Лампите угасваха, когато помещението е празно повече от минута. Все пак провери, преди да се върне.

С оръжието в ръка, посегна към линка си.

- Здравсти, секси! - Макнаб ѝ се усмихна, зелените му очи светнаха похотливо. - Хей, гола и изваяна като статуя.

- Млъкни! - Започнаха да я побиват тръпки, не можеше да се овладее. - Трябва да дойдеш, да се срещнем до Централата. Пред южния вход. Ела с такси, Макнаб, и го задръж. Побързай.

Вече не се усмихваше, не я гледаше похотливо. Очите му добиха израз на ченге.

- Какво има?

- Ще ти кажа после. Трябва да изляза оттук. Побързай.

- Скъпа, идвам след секунда.